

A tényeknél maradva

Az idén, május 9-e előtt és napján teljesen megzavarodott a tömegtájékoztatásunk abban a kérdésben, hogy ez most minek is a napja? Dicső szocializmusunk évei alatt ez nem volt probléma, fel sem merülhetett semmi kétely, mert a fasizmus felett aratott győzelem napja volt. Most viszont vagy azt emlegették, hogy a II. világháború végét ünnepeljük (Európában), vagy más hírekben még előfordult a győzelem napja is, de a fasizmus megszokott emlegetését mellőzték. Ki-ki értsen győzelem alatt, amit akar.

Az utóbbi években, szintén a háborúval kapcsolatban egyre-másra szaporodnak azok az újságcikkek, amelyek az állítólagos náci gázkamrák létezését vagy nem létezését feszegetik. Azonban mind ez ideig adósak olyan dokumentumok közreadásával, amelyek egyértelműen tisztáznák végre ezt a sokat emlegetett kérdést.

Jómagam nem vagyok sem történész, sem kutató, csupán annyira kíváncsi ember, mint bárki közülünk. Vettem a fáradságot és utána néztem néhány dolognak. Bizony mondom, érdemes magyar újságokat böngészni, könyvek után kutakodni és mazochista módon bámulni a tévét, mert néha figyelemre méltó adatokra, hírekre akadhatunk a sok blődli, kacsza és maszlag között.

Az is igaz, hogy ezek a nem feltűnő hírecskék, sután elejtett mondatok nem a címdalakon szerepelnek, nem verik őket nagydobra, nem harsogják a szokásos lapszemlékben, ám valóságértékük a kíváncsi ember számára annál értékesebb. Hát ezen gyűjtésem apró eredményeit szeretném most közkinccsé tenni, s mintegy arra sugallva másokat, hogy semmiképpen se dőljenek be a nagyhangú propagandáknak.

Tudjuk az előző rendszerből, hogy a nácizmus és úgy általában leegyszerűsítve a fasizmus bűneit, a lehető legtöményebb módon, a lehető legkülönbözőbb formákban állandóan napirenden tartották; szinte nem múlt el nap, hogy ne emlegették volna. Miközben a kommunizmus és szocializmus megélt, megtapasztalt bűneiről hallgatni kellett, az nem lehetett téma. Egyesek szerint ez a kommunista uralom még ma is tart nálunk, csak más címke, lepel alatt. A fehérre és feketére osztott kép fekete oldalán természetesen a gonoszságban, kegyet-

lenségben tobzódó fasiszták voltak, míg a másik „ártatlan” oldalon a „humánus” kommunisták, szocialisták, baloldaliak és antifasiszták. Ma már kellő ismeretünk van erről a „humánusról”, ám közel sem kaphatunk akkorá nyilvánosságot, mint a szörnyetegnek kikiáltott fasizmus korszaka, csak úgy általánosságban lebegtetve. Az is „természetes”, hogy a mondákat, meséket, mítoszokat továbbra is a marxista történészek és politológusok, társadalomtudósok gyártják, folytatják. Az álszent és képmutató liberalizmus nevében kíméletlen eszközökkel és a lehető legerőszakosabb módszerekkel lesöpörnek mindenféle másfajta véleményt. Ily módon aztán ebbe a gázkamra ügybe szép lassacskán mi magyarok is bele lettünk keverve. Amellett, hogy *bűntudatot csakis nekünk, magyaroknak kell tartanunk, mert a bűnös nép címkéje továbbra is ránk van sütve, a fentebb említett előkelőségek által.* Ezen szerzők odáig merészkedtek a nagy összeomlásban, hogy ki is találták a rettenetesen hangzó, elrémítő „magyar holocaust” fogalmát, amely ellen senki nem mer tiltakozni, *senki az értelmiségiek közül nem meri cáfolni ezt a legvadabb történelemhamisítást.* Ezzel a címmel, több változatban is, több kiadásban könyveket adtak ki, itthon és Nyugaton. Arról nem is beszélve, hogy mennyi sok, ezzel a témával foglalkozó írás, előadás, film született az elmúlt évtizedekben.

Sokkal pontosabban fogalmaznánk, ha azt mondanánk, hogy jól jövedelmező iparág lett a holocaust és gázkamra téma, mely itthon egyúttal a lélekmérgezést, a valós történelmi ismeretektől elzárt fiatalság és lakosság elbutítását is szolgálta.

Éppen ezen kereseg *Randolph Braham*, hajdani erdélyi zsidó történész is, a *Magyar Hírlap* '92. március 25-i számában, a „magyar holocaust” könyvek egyik szerzője. A cikk szerint tanácsadó volt az Eichmann-perben és a Finta-perben is. Az előbbi személyt elfogása után gyorsan kivégezték, míg Fintát elegendő bizonyítékok hiányában felmentette a bíróság Kanadában. Így kesereg a holocaust-szakértő, elítélőleg idézve a „rágalmat”: „... a holocaustot a zsidók azért találták ki, hogy a háborús jóvátételből Izrael államát gazdaságilag megalapozzák”. Egy kételkedő, tagadó francia történészről* pedig: „Ő egyenesen azt állítja, hogy

* *Robert Faurisson* professzor (Lyon).

sem Auschwitzban, sem másutt Európában nem léteztek gázkamrák, s a ciklongáz sem alkalmas gyilkolásra." Előadása végén a neves professzor emlékeztette hallgatóságát, hogy mely jogszabályok büntetik a holocaust tagadóit vagy leki-csinylőit.

Eichmann neve hallatán lekaptam a polcra a peréről szóló vaskos könyvet, amely közel 700 oldal (*Gideon Hausner: Ítélet Jeruzsálemben* címmel az Európa adta ki, 1984-ben). Furcsa módon a terjedelmes könyvben a haláltáborokról szóló fejezet csupán 27 oldalt tesz ki. Ebből szemezgettem ki, hogy miként említik a „cáfolhatatlan” gázkamrákat. Nem minősítem a könyvet, mindenesetre a tudományos mű látszatát akarják kelteni. Theresienstadttról a következőket írják: „1945 februárjában, a felszabadulás előestéjén, amikor a szövetséges seregek kétfelől is közeledtek Theresienstadthoz, a náci elrendelték az erőd egyik régi föld alatti folyosójának újjáépítését, az ablakrések betapasztását és gázbiztos helyiségek létesítését. Előregyártott magas tornyokat szállítottak a helyszínre.

„– Ebből tudtuk meg – mondta tanúvallomásaiban *Adolf Engelstein* –, hogy gázkamrák építésére készülnek. A parancsnok, akinek ezt megemlégtünk, kijelentette, hogy nem eszik a levest olyan forrón. Másnap aztán félóra hosszat korbácsolta az egyik műszaki embert, *Erich Cohent*, azt állítva, hogy ő terjesztette el a gázkamrákról szóló hírt, ... *de a munkákat beszüntették*. A leleplezés meghiúsította Eichmannak azt a tervét, hogy megrendezi az utolsó felvonást: a megmaradók megsemmisítését.” Ebben a fejezetben a 245. oldalon áll; a gázkamráról, amely Belzecben volt: „Hét-nyolcszáz ember egy körülbelül kilencven négyzetméternyi területen.” „A Diesel végül csak két óra és negyvenkilenc perc elmúltával kezd újra működni.” Ebből a tanúvallomásból sem tudunk meg semmi közelebbit a részletekről, csupán annyit, hogy egy kb. 10x9 m-es helyiségben 7–800 embert zsúfoltak össze (?) és valami dieselmotor termelhette a gázt. A 246. oldalon; a chelmi táborról: „Mihelyt eleghető számú ember tömörült össze a furgonban, rájuk zárták az ajtókat, és elhasznált gázt szivattyúztak a hermetikusan elzárt fülkébe. Aztán a jármű megindult a közeli erdő felé, odaérkezéskor pedig a holttesteket egyszerűen kidobták.” Egy másik helyet leírva, még ezen az oldalon: „Legtöbbjüket úgy ruhástól lökték be a gázkamrába.” A 254. oldalon egy akkor 16 éves tanú, *Nahum Hoch* a következőket említi: „...Amikor láttuk, hogy a gázkamrák felé vonulunk, nem akartunk továbbmenni.” Aztán így folytatja: „Odaértünk a hármaskamrákhoz... Az ajtóban

megálltunk, de akkor megint elkezdtek a lábunkra lődözni, és így kényszerítettek rá, hogy belépünk... Hatalmas csarnokban találtuk magunkat. Mint valami fürdőház. A falon körös-körül megszámozott fogasok.” Ebből kiderül, hogy krematóriumhoz indultak, amely fürdőnek nézett ki, végül is megmenekült a tanú. „*Nahum Hoch* maga ötvenfőnyi csoportjával tehát egy pillanattal azelőtt menekült meg a gázkamrától, hogy a végzetes labdacsoportok halált hozó gázokká alakultak volna át. És miért? Csak azért, mert váratlan burgonyaszállítmány érkezett a táborba, és abban a pillanatban nem állt rendelkezésre munkaerő a kirakáshoz.” Higgyünk el mindent a tanúnak, ennél bővebbet nem találunk ebben a tudományos könyvben a gázkamrák működéséről. A könyv végén azért felsorolnak némi adatokat ezzel kapcsolatban, de itt meg a számokkal van baj, mert sehogy sem jön ki a gázkamrákban elpusztított 6 millió (!) zsidó áldozat. 1942. május 8. Majdanekben üzembe helyezik az első gázkamrát. 1944 júliusáig mintegy 360 ezer embert pusztítottak el.

1942. július 23. Treblinkában megkezdik a foglyok gázzal való csoportos meggyilkolását; 1943. május 15-ig mintegy 731 ezer embert öltek meg itt.

1941. szeptember 23. Az első elgázosítási kísérletek Auschwitzban, furgonokkal.

1941. december 8. A lengyelországi Chelmben végrehajtják az első csoportos kivégzéseket gázzal, 1943. április 7-ig mintegy 300 ezer zsidót, lengyelt, cigányt és szovjet hadifoglyot ölnek meg itt.

1942. március 15. Megkezdik a gázzal való tömeges kivégzéseket a lengyelországi Belzecben; a tábor felszámolásáig, 1943 júniusáig 530 ezer embert gyilkoltak meg itt.

1942. május 8. A lengyelországi Sobiborban megkezdik a gázzal való tömeges kivégzéseket; 1943 novemberéig 250 ezer embert gyilkoltak meg itt.

Végül a hírhedt Auschwitz. 1943. március 13. Üzembe helyezik az elgázosító berendezéseket és krematóriumokat Birkenauban és Auschwitzban.

Ha már a hiteles könyveknél tartok, okvetlen érdemes idézni *Viktor E. Fankl*: „...mégis mondj Igent az Életre!” című könyv előszavából, amelyben a Századunk című emlékezetes tévésorozat szerzője (*Bokor Péter*) ilyesmiket ír. „A II. világháború deportáló táborai, a náciizmus haláltáborai nem fényképeztek. Tilos volt a fényképezés. Két kéz valamennyi ujja sem szükséges az e tárgyban létező hiteles fotográfiák, filmfelvételek

számbavételéhez.” Majd ellentmondásos módon ezután fennmaradt filmekről és az őrség által készített fotókról is beszél. Mígnem egy kerekpereg kijelentett mondatában ez áll: „A gázkamrákról nem maradt autentikus fénykép. (Csak rekonstrukció.)” Jegyzi meg szerényen zárójelbe téve. A könyv pszichológus szerzője, aki igen részletes beható leírását adja a táborok körülményeinek, a hi-hetetlenül szadista zsidó kápók kegyetlenkedéseinek, nos, ő sem ír ama bizonyos gázkamrák működéséről. Pedig volt ideje – könyve tanúsítja – ott alaposan szemlélődni. (Statisztikai Kiadó, 1988)

Mint már említettem, a tisztos történelemtudományhoz semmit sem konyítok, de azért mint laikusnak van annyi eszem, hogy valamit bizonyítani és állítani hiteles dokumentumok, tárgyi bizonyítékok nélkül elég bajos. Erről jut eszembe egy pár éve megrendezett kiállítás a mostani Néprajzi Múzeumban, amelyet világszerte útjára – meglepő módon – éppen New Yorkból indítottak el. Nos, ott számtalan fényképdokumentum volt látható, némi tárgyi kellékek is, de a gázkamrák létét és működését ott sem tudták felmutatni. Volt viszont a foglyokról számtalan nyilvántartási fénykép, ahol szintén furcsa módon több volt a lengyeleké, mint a zsidóké, köztük igen sok volt a cigányokról készült kép is. A kérdésen azért is lehet töprengeni, mert időben viszonylag közeli történések tárgyi bizonyítékait keressük, s mégis ilyen sovány az eredmény. De, ha mint láttuk, ennyi táborban működött gázkamra, ahonnan igen sok túlélő tanú megmaradt, akkor *miért nincs bizonyító erejű, hiteles leírás? Akkor, amikor minden egyéb részletről, a táborok belső helyzetéről vannak megmaradt tárgyak, leírások.* Tegyük fel, hogy a német nácik eltüntettek minden dokumentumot, ami erre utalna, de az már mégiscsak furcsa, hogy a felszabadító szovjet és amerikai csapatok, akik tudtak már valamit a táborok borzalmairól, azok sem találtak semmit; miközben azt is tudjuk, hogy e szövetséges csapatok tisztjei között számos zsidó származású is volt. Tehát annál inkább kutatniuk kellett volna.

Ezek után már az sem csoda, hogy a legutóbbi időkben minket, magyarokat is belekevertek ebbe a tisztázatlan gázkamra ügybe. *Állítólag Kőszegen működött egy napig (!) egy ilyen mesébe illő gázkamra.* Erről ír meglepően fantáziadúsán, jól kiszínezve a Magyar Hírlap április 10-én, egy fél lepedőnyi oldalon. Sajnos ennyi terjedelem sem volt nekik elég arra, hogy a kitaláló állítólagos naplóját és fényképet lefotózták volna. Pedig most már nem tilos a fényképezés! A körítő szöveg viszont annál hosszabb. Ebből tudjuk meg, hogy valami eszelős náci befalaztatott egy helyiséget, s behajított oda vala-

mit. Ezt úgy hitelesítik, mintha láthatták volna többen. Vajon most hol vannak a szemtanúk? Azt állítja a lap, hogy Kőszegen „kilencven vagy még több zsidó” lelte halálát. Igen ám, de a Magyar Nemzet ugyanerről azt állítja, hogy 2400 (!) munkaszolgálatos halt meg ott (92. március 25.).

Megtudjuk viszont ebből a gázkamra ügynek szánt cikkből, hogy a foglyok a következő élelmiszerekhez juthattak, pengőért: kenyér, krumpli, disznósír, margarin, méz, liszt, tojás, pogácsa. Nem rossz menü egy gázkamrás haláltáborban.

Mivel a lapok módszeresen nem közlik Dénes János és Maczó Ágnes parlamenti felszólalásait, de még nem is idézik őket, ezért most kiemelem Dénes Jánostól, hogy mit mondott ezzel kapcsolatban, a május 5-i felszólalásában. „Kérem, elképzelik azt Önök, hogy 1945. május 9-től Aczél György úr dicsőséges haláláig nem derülhetett ki, hogy Kőszegen gázkamra működött? Elképzelik Önök azt, hogy 1992-ben szemem lehet köpni egy város tisztességes érzületét, hogy itt a ti városotokban gázkamra volt? S, ugyanakkor 40 évig nem tudtunk róla?! Uraim! Merő képtelenség! Szembe kell nézni a tényekkel. Ez az ország, ha nem nyitja ki a szemét, a következmények beláthatatlanok.”

Most pedig lássuk a kékesen vibráló varázsdobozt, amelyből mindenféle jön, csak jó nem. Aki bírta nézni késő éjjel azt a díszes társaságot a tévé május 7-i adásában, az csak hüledezhetett. Ma már ott tartunk, hogy nemcsak a két központi műsort bitorolják azok, akik a magyarokra sarat dobálnak, hanem már az országos hálózatú kábelcsatornát is igénybe vették erre. **Eörsi István**, *Elek István és Szénási Sándor felett Karsai László történészkiadványunk sem tudta leplezni merő gyűlöletét, amikor magyarságunkat kellett ócsárolni.* Karsai a megfellebbezhetetlen nyugalmával elejtett egy olyan mondatot; miszerint Buchenwaldban nem voltak gázkamrák. Rögtön szöveget ütött a fejembe, hogy vajon honnan tudja ezt ilyen halálos biztossággal? Ha koránál fogva nem lehetett ott, akkor *legalább árulta volna el azokat a helyeket, ahol őszintén voltak gázkamrák?*

Az idézgetések végére közeledve szólani kell még egy, ehhez a témához kapcsolódó hírhez is. Még tavaly adták hírül a lapok nagy dírral-dúrral, hogy idén augusztusban megrendezik nálunk a holocaust világtalálkozót. Most ne tűnjünk el azon az apróságon, hogy erre a célra miért éppen a mi országunkat szemelték ki? Április 13-án a *Népszabadság* végén, szerényen, apró hír adta tudunkra, hogy „Elmarad a Hung-Holocaust világtalálkozó, amelyet augusztusra terveztek Budapestre, mert a szükséges feltételeket nem sikerült biztosítani.”

Még márciusban, pontosan 3-án hangzott el egy kimondottan zsidó témájú műsorban, szintén a mi kis agyonszidott tévénkben, miszerint, Indiában a zsidók véleménye szerint nincs antiszemitizmus. Köztudott, hogy a világ számos országának és népének kijut ebből a befeketítő jelzőből és rágalmából – köztük nekünk is –, hogy antiszemiták vagyunk. Közeli és távoli zsidószervezetek minősítgetnek bennünket, legutóbb is New Yorkból kaptuk a rossz osztályzatot. Ha Indiában ilyen jó a helyzet, akkor az örvendetes. Végre egy biztos pontja a kerek világnak – persze Izrael mellett –, ahol szintén nincs antiszemitizmus. *Izraelben csak faji alapon működő arabgyűlölet van, amely véres meg-*

torlásokkal, háborúkkal jár együtt. Ha az izraeli borzalmak az arabok ellen nem is töltik ki annyira a nagy hírügynökségek híreit, mint a zsidóság sérelmeit hangoztató hírek, azért már némi arányeltolódás megfigyelhető. *Kár, hogy az izraeliek terhére elkönnyvelhető kegyetlenkedések és embertelenségek még nem kapják meg azt a nyilvánosságot, amit megérdemelnének.* Arról nem is szólva, amit mi kaptunk a rendszerváltozásnak nevezett időszak három évében ellenségeskedésben és rágalmakban hazai zsidóink egynémely szélsőséges, fanatikus képviselőjétől.

Balla Gábor

Reprodukált élet

A rádióban az énekes elhagyott anyja után vágyakozik. Persze, tudom, ez nem föltétlenül saját élménye, hanem mint hivatásos éneklei, s esetleg tiszszer is megismételtették vele, míg a végleges formát – a kellően hatásos változatot – rögzítették.

A hang egyre szenvedélyesebb, már el-elcsuklik, már nyöszörgő – s akkor hirtelen rájövök, hogy mi a bajom a műdallal, pontosabban: a mű-énekléssel. Az, hogy ifjúkoromban mindig azt énekel-tük, amihez éppen kedvünk, hangulatunk, belső indíttatásunk volt. A hivatásos pedig azt, amire megrendelést kap. Beleélése tehát nem valódi, nem belülről jövő, hanem *művi*.

S persze hogy én is számtalanszor megcsodáltam s meg fogom csodálni a tehetséges *művészek* beleélő képességét dalban, drámában, ez azonban semmit sem változtat azon, hogy ezek a teljesítmények nem elsődlegesek, hanem másodlagosak. Reprodukciók.

Nem tartom véletlennek, hogy a népművészetekben volt dal, tánc, faragás, hímzés, és a többi, de nem volt *szín*-játás. A betlehemezést az egyházi misztériumi játékokból vette át a nép, s abba gyerekkorunkban nem éltük bele magunkat, hanem – kántáltuk.

A rádió, majd a televízió elterjedésével a ki-

képzett hivatásosok brillírozásai elvették a nép bátorságát attól, hogy saját dalait önmaga énekelje; s ma már milliók fűjják a hivatásosok által iparszerűen készített és előadott másodlatokat. Sőt, még csak nem is fűjják, hanem bekapcsolják a magnót vagy videót.

A baj azonban még ennél is nagyobb. Egyre többen úgy öltöznek és mozognak, örülnek vagy szomorodnak – hovatovább gondolkodnak –, ahogyan azt híres darabokban, de ma már inkább show-műsorokban, kedvenc sztárjaiktól látják (lásd példának a szörnyű Dallas hatását).

És most nem arról van szó, hogy ezeknek az átvételeknek milyen hányada értékes vagy értéktelen, hanem hogy a milliók föladták ősi természetes tulajdonukat, a szuverén életet, az önkifejezés lehetőségét, s egyre inkább *mű*-alkotások, *mű*-belelések, *mű*-viselkedések telepednek lelkükre, fojtják el alkotó ösztönüket.

A valóságos élet önálló megélése helyett egy reprodukált világ mesterkéltégei – miközben állandóan az individuum autonómiájáról beszélünk.

Csoda-e, hogy egyre többen egyre rosszabbul érzik magukat civilizációnkban.

– *kun*szabó –